

Vooraf dit

Wanneer een Nederlander tot geloof komt heb je een Christen. Wanneer een tweede Nederlander tot geloof komt heb je een kerk. Wanneer er nog een Nederlander tot geloof komt heb je een kerkscheuring.

Dit spreekwoord geeft gechargeerd weer hoe individualistisch de Nederlandse volksaard is.

Toch zijn er altijd mensen die oprecht op zoek zijn naar de waarheid. De echte Bijbelse Waarheid bedoel ik.

Die mensen zijn te vinden in elk van de vele denominaties die ons land rijk is. Een twijfelachtige rijkdom aan de ene kant, een verrijking aan de andere kant. Het laat iets zien van de veelkleurige wijsheid van onze God, ondanks dat kleine, of soms wat grotere, wolkje van een zekere bedekking dat in elke kerk wel te vinden is. Wanneer dit niet de essentie van de Bijbelse boodschap betreft kan dit ook iets moois zijn.

In het verhaal in dit boek zijn de personages, door wat voor aanleiding ook, oprecht op zoek.

Jezus zegt: wie zoekt zal vinden.

Dit is ook wat er meerdere keren in dit verhaal gebeurt.

Hoe dat gaat? Dat gaat op heel verschillende manieren, zoals dat ook in het echte leven gebeurt.

Lees zelf maar. Misschien ontdek je wel herkenbare elementen van je eigen zoektocht. Misschien prikkelt het je om zelf, voor het eerst of opnieuw, op zoek te gaan.

Ik beloof je, als Hij het zegt is het echt zo: Wie zoekt, die vindt!

1 Een reünie

“Hé?! Jij ook hier? Wat zie je er mooi uit! Lang geleden dat we samen in de klas bij juffrouw Koekoek zaten zeg. Dat je zo’n aantrekkelijke dame geworden bent! Geen bril meer, en die sproetjes van je, nou ja nog een beetje, maar dat maakt je wél mooier.”

Beatrice bloosde bij de complimenten van haar vroegere klasgenoot van de basisschool.

“Even terugtellen, ja dat moet nu alweer een jaar of tien geleden zijn. Wat vliegt de tijd!”

Ze was toen al stiekem een beetje verliefd op Arie. Hij was de bink van de klas. Altijd vrienden om zich heen en wanneer er een bal de struiken in vloog was Arie de eerste die hem weer te pakken had.

Maar ja. Voor meisjes had de stoere Arie geen oog. Maar ze bleef dromen van een kerel zoals die Arie van de basisschool. Ze had verschillende keren sjans gehad. Allemaal kerels die dachten dat verlegen meisje met haar brilletje en rode haren wel even te kunnen versieren. Maar ze hadden haar karakter zwaar onderschat. Ze doorzag iedereen met bijbedoelingen en bleef zichzelf.

Het gebrek aan populariteit in de klas had haar karakter gevormd. Niet dat ze een muur om haar hart had opgebouwd, nee, verre van dat; ze had mensenkennis opgedaan en juist empathie ontwikkeld.

Ze was gaan studeren; geneeskunde, nee, niet medicijnen, nee want dat gaat te veel over chemische stoffen en symptoombestrijding, nee, de échte zorg voor de medemens, dáár had ze een passie voor ontwikkeld! Ze zou binnenkort aan haar laatste jaar beginnen. De studie bleek wel pittiger dan ze

2 Boer worden

Het leek een sprookje dat zou kunnen eindigen met ‘en ze leefden nog lang en gelukkig’. Maar wie kon vermoeden hoe anders alles een jaar later zou zijn? Beatrice was afgestudeerd, net niet cum laude, maar goed, ze h ad haar bul!

In het ziekenhuis begon ze als verzorgende, maar al snel kreeg ze meer verantwoordelijkheid. “Personeelsgebrek” zei de hoofdzuster, “en Bea, het is goed voor je vorming.”

Ook Arie kreeg van zijn ouders steeds meer verantwoordelijkheid in het bedrijf. Ja, een bedrijf. Dat was het  echt wel! Zoveel regels tegenwoordig! En dan de administratie! Maar Arie was een slimme jongen die het gaandeweg allemaal onder de knie kreeg.

Vader en moeder waren wezen kijken naar een huis. V ordat Arie eraan toe was om de boerderij over te nemen wilden ze zorgvuldig een mooi plekje uitzoeken waar ze hun oude dag zouden gaan doorbrengen. Het moest wel ruim genoeg zijn om ook de tweeling een eigen plekje te geven.

In de toekomst zou Arie waarschijnlijk de boerderij overnemen en dan zou het voor de meisjes beter zijn om nog een paar jaar bij pa en moe te wonen tot ze groot genoeg waren om op zichzelf te gaan.

Aan de rand van het dorp vonden ze het. Het was oud, maar goed op te knappen. Niet te veel tuin om bij te houden. Een klein moestuintje voor moeder. Ja, helem al zonder tuin, nee, dat was toch  echt niks hoor, zeker niet voor boerenmensen, dat snapt iedereen! Inmiddels nam Arie steeds meer taken van vader over zodat die aan hun “nieuwe” huisje kon gaan klussen. Een nieuwe toekomst begon zich af te tekenen..

3 Nieuwe wegen

Wat duurde de winter lang! Het blééf maar vriezen. De wegen waren glad. Desondanks wilde de tweeling met de fiets naar school. Elke dag! Het waren stoere meiden geworden sinds ze op de havo zaten. Het contact met hun aanstaande schoonzus had ze goed gedaan. Ze waren gegroeid naar een stuk volwassenheid waar moeder verbaasd over was. Niks geen brugpiepers, nee, hun zelfvertrouwen was gegroeid.

“Wat heeft die Beatrice nú al een positieve invloed op ons gezin hé.” had ze een keer tegen haar man gezegd. Het waren ook zes handen op één buik; Bea en de tweeling.

Beatrice had in de winter haar rijbewijs gehaald. Ze was er zó trots op! Nu kon ze zelf gaan winkelen wanneer het haar uitkwam. Nee, niet om het shoppen hoor. Nee, ze was héél bewust bezig haar uitzet bij elkaar te zoeken. Er kwam heel wat bij kijken hoor! Van keukengerei tot linnengoed; van potten en pannen tot beddengoed; aan alles dacht ze. Met Arie overlegde ze. Welke kleur gordijnen er voor de ramen moesten komen. Wat voor meubels vond Arie eigenlijk mooi? Het passeerde allemaal de revue.

En moeder? Die was met het nieuwe huisje bezig. Vaak gingen ze samen op pad, moeder en schoondochter. Er bestond tussen hen geen leeftijdsverschil, alleen gezellige vriendinnensfeer. Moeder leerde zo haar schoondochter steeds beter kennen. Moeders respect voor haar doortastend karakter en haar vast geloof groeide uit tot een diepe liefde voor de aanstaande van haar oudste. Andersom was daar de goede raad van een vrouw met ervaring in het besturen van een huishouding.

Maar ook haar aandeel in het runnen van het boerenbedrijf had een schat aan ervaring opgeleverd die ze graag met de toekomstige boerin deelde.

4 Het wordt spannend

De lente brak eindelijk aan. De groene waas kwam in de bomen. Heerlijk! Nieuw leven! Overal in de natuur. Bloemen in de tuin! De dagen werden langer en begonnen al vroeg met het gezang van allerlei vogels! De viezigheid op straat was weg gesmolten. Opgedroogd door de lentezon! Op de boerderij was het een drukte van belang. Er werd geschrobd, gepoetst en gedweild. Alles moest er spic-en-span uit zien. Ja, want de grote dag kwam nu wel héél dicht bij!

Beatrice deed haar werk op de afdeling. Zojuist had ze nog een praatje met een patiënt. Een oudere man die vorig jaar zijn vrouw had verloren. En nu lag hij hier met longontsteking. De winter was hard aangekomen, bovenop zijn verdriet.

“Voor mij hoeft het allemaal niet meer zo nodig.” Had hij Bea toevertrouwd.

“Maar elke dag is toch een geschenk?” Had ze geantwoord.

“Van wie dan?” was zijn wedervraag geweest. Ze had hem verteld over God die alles heeft gemaakt en die mens werd om bij de mensen te wonen. Om hun vreugde en verdriet mee te maken en die een persoonlijke vriend wil zijn. Ook voor hem! Hoofdschuddend had hij haar aangehoord.

“Wie weet”, dacht Beatrice, “komt het nog goed met deze lieve zachtaardige man. Wat mist hij zijn vrouw toch. Geen wonder, na 53 jaar! Sjonge! Wat een tijd!” In gedachten bad ze voor hem.

“Heb je die man zijn status al bijgewerkt?”

Bea's gedachten werden ruw onderbroken.

O ja, dat administratiefwerk..

5 Feest

Sjonge! Wat wás die Katje kwaad zeg!

“En hoe moet ik het rooster dán rond krijgen!” Had ze met stemverheffing geroepen. Maar, helaas voor haar, hadden de meiden volgens Katjes eigen regels op tijd een dag vrij aangevraagd.

“Jullie zullen de consequenties nog wel merken. Dit gaat zomaar niet!” had ze gezegd.

Nou zeg. De soep wordt nooit zo heet gegeten als ze wordt opgediend. Het zal zo’n vaart niet lopen.

Intussen hadden de meiden stiekem de grootste lol. Het was nu hún beurt om Katje eens lekker dwars te zitten. En zouden die invalkrachten haar wél aardig vinden? Ook wanneer ze commentaar had op de ingevulde formulieren van het administratiefwerk? Hopelijk gaan haar ogen open voor hoe ze bezig is.

“Maar wij hebben lekker een feestje en ze ziet maar”. Het vooruitzicht als groep vriendinnen, ja, zo kon je het de laatste tijd wel noemen, lekker samen naar een feest te gaan was enorm stimulerend. Lekker samen in een omgeving zonder Katje en zonder ziekenhuislucht. De patiënten zouden ze eigenlijk wel een beetje missen. Als de invallers nou maar goed die status lezen? Zeker die van mevrouw Van der Linden, die had vaak zo’n pijn. En van Katje mocht ze daar geeneens morfine voor krijgen. En meneer De Groot met zijn dementie, zou hij snappen dat er iemand anders zou komen?

“Nou zeg, meiden, kom op! We gaan feest vieren. We zullen Bea eens lekker verrassen. Wie weet er een leuk lied om een gedicht op te maken?” Ja leuk! “Wij zijn de ziekenboeg – in ’t ziekenhuis of in de kroeg” Nou, je rijmt al aardig! “Al slaat de boel op hol – wij hebben altijd lol” Nou ja, kán dat wel op een

6 Jaren Later

Een druilerig wolkendek hing halverwege de bergen. Het miezerde. Het was niet echt druk op de rivier. Terwijl het oude vrachtschip langzaam de sterke stroming overwon, kilometer na kilometer, was de schipper in gedachten verzonken. Af en toe maakte de ruitenwisser een zwiepje.

December, de donkere dagen voor kerstmis. Kerstmis, ja, wat hadden de mensen ervan gemaakt. Een en al commercie, alsof alles draaide om eten, drinken en cadeautjes. Nou ja, en familiebezoek dan. Jaren lang had hij kerst gevierd, ook met een boom en surprises voor de kinderen. Nee, sinterklaas hadden ze nooit iets aan gedaan. Dat leek te veel op het Bijbelverhaal; een figuur van wie niemand wist hoe oud hij was en die besliste over goed en fout. Met beloning van lekkers voor de lieverdjes en de stouterdjes moesten voor straf mee in de zak naar Spanje. Zou het misschien te maken hebben gehad met de tachtigjarige oorlog? Die Filips de Tweede en zijn rechterhand Alva waren echte engerds. Dus mee in de zak was een heel naar vooruitzicht; dan deed je echt wel je best om lief te zijn. Zolang je erin geloofde tenminste. En dat was nou net het gevaar. Wanneer kinderen ontdekten dat ze voor de gek gehouden waren en het allemaal niet waar was, waarom zou dat oude Bijbelverhaal dan wél waar zijn? En een zaadje van twijfel, geplant in een kinderhart zou wel eens een argwanend en ongelovig gevolg kunnen hebben.. Nee, voor ons geen sint. Dán maar de cadeautjes onder de kerstboom.

Maar er kwam een dag dat de kerstboom de deur uit ging, en de volgende kerst niet meer terug kwam. Die passage uit de Bijbel waarin de heidenen verweten wordt een boom te versieren en die te aanbidden was genoeg reden om de boom af te schaffen.

7 Verdriet en vertrouwen

De oude boer zat op het bankje voor zijn huis in de zon. Zijn gedachten gingen terug naar de tijd dat ze hier samen kwamen wonen. Samen met zijn geliefde boerin. Nog altijd zag hij in gedachten haar ogen zoals hij daarin was verdrongen bij die notaris. Haar ogen waren dof en leeg geworden. Vijf lange jaren had hij met liefde en toewijding voor haar gezorgd met hulp van die schat van een Beatrice. Tot het niet meer ging. Het verdriet zou hem gebroken hebben, ware het niet dat hij overeind gebleven was door Jezus die, zoals Hij beloofd had, elke dag bij hem was. Gescheiden van zijn lief die opgenomen was in een verpleeghuis leefde hij alleen in het kleine huis aan de rand van het dorp. De eenzaamheid lag op de loer sinds hij noodgedwongen zijn rijbewijs had moeten inleveren. Wat had het leven hem nog te bieden?

Zijn gedachten gingen als vanzelf weer terug naar vroeger. Hij zag zichzelf weer als opgeschoten jongen op de boerderij die zo belangrijk was geworden voor hem en voor zijn liefste. O!, wat miste hij haar! Al die jaren samen werken en genieten van de opbrengst. Elke oogst hadden ze ervaren als een zegen van boven. Ook voor de gezondheid van de dieren hadden ze dagelijks de Schepper van alle leven gedankt. Jaren van noeste arbeid, lange dagen, zorgen en redenen tot dankbaarheid, alles hadden ze samen met hun God en met hun kinderen beleefd. En toen kwam die engel in hun leven. Het was Gods besturing geweest dat Arie in Beatrice zijn geliefde vond. Wat was er veel gebeurd in hun leven! Een heel nieuwe manier ontdekt van omgaan met hun geloof in God. Wat was Hij dichtbij gekomen! En dat allemaal door middel van Anneke en Bea.

Wat een blijdschap, rust en vrede was er op de boerderij gekomen. Ja, de boerderij. Daar werkten Arie en Bea nu met

8 Frank

Frank was geslaagd! En nog wel met de beste score van zijn klas! Arie en Beatrice zaten in de aula tussen de ouders van de afstuderende studenten. De zaal was feestelijk aangekleed en de docenten deden hun best om de studenten, maar vooral de school, zo positief mogelijk uit de verf te laten komen. De een werd nog harder geprezen dan de ander!

“Ja, en dan nu jij Frank.”

Frank stond op van de stoel naast Arie en liep het podium op.

“Van alle studenten was onze Frank het meest serieus. Nooit heeft hij een les overgeslagen, hoewel er het laatste semester toch veel lege tussenuren waren. Hij zat dan hier in de aula vooruit te werken, zoals hij dat noemde. Nou, hij was inderdaad steeds ver vooruit. Ja, en die motivatie kwam natuurlijk mede door zijn ouders en de boerderij waarop Frank zijn zinnen heeft gezet.”

Die mentor lijdt aan geheugenverlies, dacht Frank, hij is zeker vergeten dat ik tig keer overgeslagen heb dat semester met dat gatenkaasrooster.

“We laten je niet langer in spanning jongen. Hierbij overhandig ik je plechtig je diploma Werktuigbouw en daarnaast je certificaat Agrarisch ondernemer Akkerbouw en Veeteelt. Onze Frank is,” en de docent legde er heel erg de nadruk op, “de éنية dit jaar die twéé studies afrondt! Over motivatie gesproken!”

Frank kreeg een stevige handdruk, een bos bloemen en zijn fel begeerde diploma mét de oorkonde die het begeerde certificaat “Ondernemer” bevatte, dat hij trots omhoog hield. Net als bij de andere studenten klonk er een enthousiast applaus in de zaal.

9 Erik

Het was een lawaai van jewelste! Echo's van hamerslagen klonken door de grote hal. Er werd gelast en geslepen en in de grote bovenloopkraan hing een groot segment van het in aanbouw zijnde schip. Een legertje gehelmde mannen kantelden en draaiden de imposante boegsectie om die op de juiste plaats te manoeuvreren. Het was een gerenommeerde werf. Dat zág je aan alles! Het was er heel ordelijk. In een andere loods stonden een paar scheepsmotoren opgesteld. Hun gele en zilverkleurige lak blonk in het zonlicht dat door de transparante dakplaten naar binnen viel. In nóg een andere loods werden de staalplaten door een computergestuurde snijbrander op maat gesneden.

Gerrit en Erik keken hun ogen uit. De werfdirecteur, net als zij uitgerust met een witte helm en een fluorescerend oranje hesje, gaf uitleg over alles wat er te zien was. Gerrit had nogal wat technische vragen en Erik zoog alle informatie op als een droge spons.

Buiten aan de afbouwkade lag het casco van een ander nieuwbouwschip. Met z'n drieën liepen ze over het dek, alleen dáár waar de schilders nog niet bezig waren. Slangen en kabels lagen kriskras over het dek. Een monteur kwam met een lang stuk buis op zijn nek de loopplank op lopen en verdween in de machinekamer.

“Volgende week komt de motor er in,” zei de directeur, “ja, de tijd van de langzaamlopers is voorbij. Hier komt een Amerikaanse toerenmaker in.” De moderne scheepsmotoren waren zuinige diesels, zo vertelde de directeur.

Wat een techniek! dacht Erik, en zo mooi! Zo strak! Wat een verschil met die ouwe schuit van Gerrit!

10 Schipper worden

Opnieuw feest op de scheepswerf. Gasten werden opgevangen op een dagrecreatieschip dat langs zij de Vertrouwen was afgemeerd. De salon versierd, de bar gevuld. Zachte muziek klonk uit de ingang van de sloopssalon. Het werd druk. Een lange streng vlaggen werd aan de voormast van de Vertrouwen vastgemaakt, helemaal tot aan de stuurhut! Een ruim tachtig meter lange kleurige slinger vlaggen; er waren er van de scheepswerf natuurlijk, van het bevrachtingskantoor, en van allerlei toeleveringsbedrijven, van de machinefabriek die de motor had ingebouwd, van fabrikanten van pompen, generatoren, elektronische apparatuur, de masten, het stuurhuis, zoals de stuurhut in de folder heette, zelfs van het bunkerbedrijf dat alle verf, olie- en smeermiddelen leverde, wapperde er een reclamevlag, aangevuld met de vlaggenverzameling van Gerrit. Nooit had hij verwacht dat die grote jute zak met vlaggen nog eens gebruikt zou worden. En dat voor zo'n speciale gelegenheid! Het was een gevarieerd gezelschap dat verantwoordelijk was voor de kleurrijke versiering van het schip dat weldra haar officiële proefvaart zou gaan maken.

Een week eerder was er een technische proefvaart geweest waarin alle techniek al een keer getest en ingeregeld was, maar nu, met zoveel gasten erbij, was het op een andere manier toch weer héél spannend! De motoren werden gestart. In de machinekamer was een team technici dat opnieuw allerlei metingen verrichtte. Temperatuur, druk, van alles werd geregistreerd en gecontroleerd. In de stuurhut werden stuurmachine en instrumenten ingeschakeld en afgesteld.

11 Lieve Lezer,

Hoe heerlijk kan het zijn om weg te dromen in een verhaal. Om je te vereenzelvigen met een van de personages in het verhaal of er helemaal in gezogen te worden zoals ik al schrijvend in een soort parallel universum terecht kwam om vervolgens als een soort anonieme oudoom mee te leven met een familie en hun wel en wee, en met hun emoties, alsof het echte familie is. Er zitten talloze situaties, anekdotes en belevenissen in dit verhaal verwerkt zoals ik die zelf heb meegemaakt of uit betrouwbare familiebron verkregen heb. Dat maakt dat er hier en daar een autobiografisch tintje aan zit dat mogelijk slechts voor familie of vrienden zichtbaar is. Hierbij was het voor mij belangrijk om ook iets van mijn persoonlijke zoektocht door het Christelijk landschap weer te geven. De ontdekkingen die ik gedaan heb, de onbeantwoorde vragen en de vele manieren van omgaan met de Bijbel die ik van dichtbij heb meegemaakt zijn hier en daar verweven in dit verhaal. Wat wél zichtbaar is in dit verhaal, maar wat zeker óók zo is in de werkelijkheid, is dat de verbinding met Jeshua, met Jezus zo je wil, en met God op veel verschillende manieren kan worden beleefd, en zó reëel en echt is dat die relatie met Hem levens veranderen kan. De Bijbel spreekt zelfs van een héél nieuw leven; het oude is voorbij, het nieuwe is gekomen. Ik kan dat samen met vele anderen persoonlijk bevestigen.

Het verhaal stopt ergens; het leven gaat verder. Hoe gaat het verder met Arie en Beatrice, met hun jongens Erik en Frank, met de tweeling Corrie en Dieneke, met Gerrit en Hennie, om enkele personages te noemen. Hoe gaat jouw leven verder? Heb je zoiets van: leuk, zo'n verhaal hoe mensen hun weg vinden door het leven? Vind je het misschien allemaal té mooi, té voorspoedig gaan allemaal?